

LBRIS

We know
books

**KATE
STEWART**

**frăția
corbului**

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Cel mai greu din toate astea nu-i logodnicul a cărui inimă am frânt-o. Este să știu că nu-l voi avea niciodată pe singurul bărbat față de care inima mea a fost mereu fidelă.

Pe măsură ce tot mai multe amintiri se ridică, mă cuprind trepidațiile. Încă-i simt mirosul, îi simt tăria în mine, simt gustul spermei lui sărate, văd expresia lui de satisfacție în ochii aproape închiși. Încă simt agitația inconfundabilă din schimbul nostru de priviri, aud sunetul chicotitului lui misterios, simt plinătatea atingerii lui.

Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mai multe amintiri revin în forță. Hotărârea mea de a înfrunta ce mă bântuie începe să se sfărâme în bucăți colțuroase. Pentru că mi-am cam făcut o idee despre cum arată adevăratul final și nu mai pot să scap de el.

S-ar putea să nu existe nici un remediu, să nu pot trece mai departe, dar este momentul să mă ocup de treburile neterminate.

Să începă vânătoarea de fantome.

Capitolul 1

Oprind în fața porților masive din fier, introduc codul pe care mi l-a dat Roman și mă holbez la proprietatea întinsă ce se ivește când conduc mai departe. Hectare și hectare de iarbă verde presărată cu copaci înconjoară casa masivă de la distanță. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât mă simt ca o străină. La stânga acestui loc se află un garaj de patru mașini – la care renunț – alegând să parchez pe aleea circulară de la baza verandei. Cobor din mașină și-mi întind picioarele. Drumul n-a fost lung, dar picioarele mi s-au îngreunat cu fiecare kilometru cu care mă apropiam. Deși casa este impresionantă, o simt mai mult ca o închisoare și astăzi este prima zi a pedepsei mele.

Deschizând portbagajul, îmi adun câteva genți și o iau pe scări, uitându-mă la veranda impecabilă. Nimic la locul ăsta nu este îmbietor, în afară de pământul pe care se află, și totul miroase a bani.

Închizând cu vârful piciorului ușa în urma mea, privesc prin foaier unde se află o masă singuratică cu o vază mare, goală, care sunt sigură că costă mai mult decât mașina mea. La dreapta este o scară mare și la stânga o sufragerie formală. Hotărând să sar peste un tur de una singură, țin telefonul cu umărul în timp ce-mi car bagajele la etaj. Ea îmi răspunde la al doilea ton de apel.

– Hei, fată, am ajuns.

– Ce prostie, mă salută Christy în timp ce intru în camera ce mi-a fost indicată și privesc în jur.

Înăuntru se află un pat de un alb dezolant cu patru stâlpi, pe care l-a adus tatăl meu, cu un dulap asortat, o comodă cu sertare și o masă de toaletă. Ca stil este regal, alb curat și deloc genul meu, ceea ce nu-i surprinzător. Nu mă cunoaște.

– Este doar până toamna viitoare.

– Asta înseamnă un an, Cecelia, *un an*. Tocmai am terminat școala. Este ultima noastră vară înainte să înceapă colegiul și mama ta decide să-și ia niște timp liber pentru *ea*?

Nu-i tot adevărul, dar o las să creadă că-i pentru binele mamei, pentru că eu nu știu încă cum să-i explic. Tristul adevăr este că mama a avut o cădere nervoasă de proporții epice, ceea ce a dus la pierderea serviciului și la incapacitatea de a mai plăti facturile pentru că nu-și mai permitea. Iubitul ei a invitat-o să stea la el, cuvântul-cheie fiind *ea*, nu și copilul ei din flori. Eu și mama am fost mereu apropiate, dar nici măcar eu nu o mai recunosc. În ciuda celor mai mari eforturi din partea mea de a fi un copil cuminte, acum câteva luni s-a retras în ea, bând zi și noapte White Russians timp de săptămâni până când nu s-a mai dat jos din pat. M-a abandonat în căutarea interesului ei zilnic. Deși am încercat și am insistat cu disperare să fie rațională și să-mi dea niște răspunsuri pe care n-a vrut să mi le dea, n-am avut habar cum să o ajut, așa că n-am mai făcut-o să sufere, spunându-i că mă gândeam la aranjamentul propus și condiționat de tatăl meu.

A fost îngrozitor să o văd așa devastată și n-am vrut să rămână împovărată în starea ei, mai ales după toți anii în care m-a crescut singură. Când situația a devenit disperată, i-am cerut tatei să mă rească pensia alimentară – doar temporar – ca ea să treacă peste, chiar dacă banii pe care el îi trimitea lunar și fără întârziere erau o picătură într-o găleată pentru el – costul unui costum de-al lui la croitor. El a refuzat și la scurt timp după ce am absolvit, mi-a semnat ultimul cec, actul în sine părând un fel de ultim salariu pentru serviciile prestate de parcă ea îi fusese angajată.

În cele mai nebunești visuri ale mele, nu mi-am putut imagina cum la un moment dat s-au cuplat sau cum au fost ei doi când

m-au conceput, pentru că erau doi oameni care n-ar fi trebuit să procreeze. Sunt diametrali opuși. Mama este... sau era până recent, un spirit liber cu o grămadă de vicii. Tatăl meu este un conservator cu o limbă critică și o autodisciplină militară. Din ce-mi amintesc, programul lui este ca un ceas și rareori se schimbă. Se trezește, face sport, mănâncă jumătate de grepfrut și apoi se duce la birou până apune soarele. Singurul lui răsfăț când eram mai mică erau câteva pahare de gin după o zi lungă. Astea sunt toate informațiile private pe care le știu din cauza discreției lui. Restul îl pot căuta online. Deține o companie din Top 500 Fortune, care făcea afaceri cu produse chimice, dar acum produce electronice. Clădirea de birouri este la o oră distanță de Charlotte, dar fabrica principală este aici în Triple Falls. Sunt sigură că a construit-o aici pentru că aici a crescut și nu mă îndoiesc că-i face plăcere să-și vânture succesul prin fața foștilor săi colegi de clasă, iar unii dintre ei chiar lucrează acum pentru el.

De mâine voi fi unul dintre angajații lui. Nu am un fond fiduciar, cel puțin asta a fost situația în anii pe care i-am petrecut cu mama în casa noastră închiriată, dărăpănată. Când voi împlini 20 de ani, voi moșteni un număr mare de acțiuni ale companiei și o sumă forfetară și știu că vârsta a fost aleasă special pentru că el n-a vrut niciodată ca mama să fie prin preajma averii lui. Este clar că-i poartă pică în acest sens. La asta adăugați că de-a lungul anilor mi-a dat minimum, ținând-o pe mama la locul ei în lanțul lui trofic, și se vede clar că nu mai are sentimente pentru ea.

Pentru scurt timp, am trăit la limita sărăciei din cauza stilurilor lor de viață diferite ca ziua de noapte, dar ca să-i fac lui în ciudă, voi accepta acțiunile și banii și voi face numai invers. În clipa în care voi fi în stare, mama nu va mai munci niciodată. Orice succes voi avea, sunt hotărâtă să mi-l câștig singură, dar am ajuns aici din teama că aș eșua și că posibilitatea eșecului ar costa-o într-un final pe *ea*. Dar ca să-mi pun în aplicare planul, trebuie să fac cum zice el și asta include să „apreciez și să fiu respectuoasă suficient cât să învăț despre afacere, chiar dacă de la bază“.

Cea mai grea parte va fi să-mi împlânzesc limba și să reduc la tăcere resentimentele, ceea ce-i important din moment ce ar fi putut

să ne scutească pe amândoi de un an ciudat împreună, dacă ar fi avut pur și simplu o inimă, ajutând-o pe femeia care a îndeplinit ambele roluri de părinte pentru mine.

Nu-mi urăsc neapărat tatăl, dar nu-l înțeleg sau nu înțeleg cruzimea lui fără regrete și nici nu o voi înțelege. N-am de gând să-mi petrec următorul an încercând să-l înțeleg. Orice comunicare din partea lui am simțit-o mereu ca fiind obligatorie și grăbită. Mereu a fost o sursă de bani, nu un tată. Îi respect etica pentru muncă și succesul, dar nu înțeleg deloc lipsa lui de empatie și personalitatea lui rece.

– O să vin acasă cu fiecare ocazie, îi spun eu lui Christy, nefiind sigură dacă pot să promit asta din cauza programului meu.

– O să vin și eu.

Deschizând primul sertar al comodei, arunc înăuntru o grămadă de șosete și chiloți.

– Să vedem ce părere are Adolf ca tu să ocupi o cameră de oaspeți înainte să pornești, bine?

– Închiriez o cameră de hotel cu cardul mamei. Să-l ia dracu' pe taică-tu!

Râd și se aude ciudat în camera mare.

– Tu chiar nu-i suportți pe părinții mei.

– O iubesc pe mama ta, dar nu înțeleg. Poate trebuie să trec pe la ea să o văd.

– S-a mutat cu Timothy.

– Serios? Când?

– Ieri. Dă-i timp să se aranjeze!

– Bine, de ce aflu abia acum despre asta? Știam că lucrurile stau rău, dar ce se întâmplă de fapt?

– Sincer, nu știu. Oftez, cedând în fața resentimentelor pe care încep să le am. Nu-mi stă în fire să ascund ceva de Christy. Trece prin ceva. Timothy este un tip decent și am încredere în el.

– Dar nu te-a lăsat să te muți și tu.

– Ca să fiu sinceră, sunt un adult, iar el nu are spațiu.

– Eu tot vreau să știu de ce ea n-are o problemă să te lase să stai cu tatăl tău *acum*.

– Ți-am spus, trebuie să muncesc un an în fabrică ca să o ajut. Nu vreau să-mi fac griji cu ea cât sunt la școală.

– Nu-i treaba ta.

– Știu.

– Nu ești tu părintele.

– Știm amândouă că sunt. Și ne vom relua planurile în clipa în care mă voi întoarce.

Am fost surprinsă că tatăl meu a fost de acord să mă lase să merg la colegiul public de aici vreo două semestre, în loc să mă oblige să fac pauză și să încep cu un an mai târziu la o școală mai acceptabilă. Sunt banii lui și el este singura sursă a fondului meu de colegiu, așa că această victorie în timpul negocierilor m-a făcut să realizez că voia ca lucrurile să fie cum dorea el suficient de mult cât să facă compromisuri – o îndepărtare de personalitatea lui totalitară.

Privesc prin cameră.

– N-am petrecut mai mult de o zi cu el sau n-am mai petrecut verile aici de când aveam 11 ani.

– De ce?

– Mereu a fost câte ceva. El a pretins că n-a putut să aibă grijă de mine săptămâni sau luni din cauza călătoriilor în străinătate și a extinderii afacerii. Adevărul este că mie mi-a venit menstruația, mi-au crescut sânii și am căpătat atitudine, iar el nu putea să facă față. Nu cred că Roman se teme mai mult de ceva decât de a fi părinte pe bune.

– Este ciudat că-i spui tatălui tău pe numele de botez.

– Nu pe față. Când sunt aici îi zic „domnule“.

– Nu vorbești niciodată despre el.

– Pentru că nu-l cunosc.

– Deci când începi munca?

– Turele mele vor fi de la 15.00–23.00, dar mâine am un tur de orientare.

– Sună-mă când termini! Te las să despachetezi.

Îmi dau seama că de îndată ce o să închidem rămân blocată cu tăcerea din cameră, din casă, și că voi fi complet singură. Roman nici măcar n-a avut decența să mă întâmpine aici ca să mă ajute să mă instalez.

– Cee? Vocea lui Christy se aude la fel de nesigură cum mă simt eu.

– Uf, la dracu'! Bine, acum o simt.

Deschid ușile franțuzești care dau spre balconul meu privat și mă uit în jos la terenul impecabil. În depărtare nu-i nimic decât pătura de iarbă verde tunsă într-un model diagonal, după care este o pădure deasă ce împrejmuiește un turn de telefonie. Mai aproape de casă se află o grădină bine întreținută care emană opulență sudistă. Câteva spaliere sunt acoperite de glicină, formând o boltă pentru fântânile statuare. Garduri vii de caprifoi tuns se zăresc din loc în loc. Mirosul mai multor flori plutește până la mine când vântul mă întâmpină cu briza sa. Prin grădina îngrijită sunt așezate strategic bănci moi și eu decid că acolo va fi ungherul meu de lectură. Piscina mare, sclipitoare pare îmbietoare, mai ales în căldura promițătoare a verii, dar nu mă simt deloc în largul meu ca proaspătă rezidentă în palat ca să mă gândesc să o folosesc.

– Doamne, ce ciudat este!

– Ai să te descurci.

Tonul ei nervos este neliniștitor și în acest moment amândouă suntem nesigure, ceea ce-mi însuflă și mai multă teamă.

– Așa sper.

– Un pic mai mult de un an și te întorci acasă. Ai aproape 19 ani, Cee, dacă nu-ți place, poți să pleci.

– Adevărat.

E adevărul, dar înțelegerea mea cu Roman este o poveste diferită. Dacă mă răzgândesc privind munca la fabrică, pierd o avere, o avere care ar putea achita datoriile mamei și ar aranja-o confortabil pentru tot restul vieții ei. Nu-i pot face asta – nu-i voi face asta. A muncit pe brânci ca să aibă grijă de mine.

Christy îmi simte ezitarea.

– Nu este obligația ta. A fost obligația ei să te crească, Cee. Este obligația unui *părinte*, pe care n-ar trebui niciodată să te simți forțată să o răsplătești.

Este adevărat, o știi și eu, dar în vreme ce mă uit la palatul fără viață al lui Roman, îmi dau seama că mi-e dor de ea mai mult ca niciodată. Poate că simt o astfel de recunoștință față de ea când văd distanțarea și tratamentul pe care mi-l aplică tatăl meu. Oricum ar fi, vreau să am grijă de ea.

– Știu că mama mă iubește, spun eu mai mult pentru mine decât pentru Christy.

Îndepărtarea mamei de viață, de *mine*, după toți anii petrecuți împreună a fost o surpriză crudă și tulburătoare.

– Ei bine, eu, una, nu te-aș învinovăți dacă te-ai elibera. Și eu o iubesc pe mama ta, dar în acest moment amândoi par inuțili.

– Roman este tolerabil, strict, dar ne-am descurcat câteva veri. Mă rog, am reușit să ne evităm unul pe celălalt câteva veri. Nu caut să mă apropiu de el, doar să supraviețuiesc. Locul ăsta mi se pare... rece.

– N-ai mai fost niciodată acolo?

– Nu, nu în casa asta. A construit-o abia după ce eu n-am mai venit vara la el. Cred că în mare parte stă în apartamentul lui din Charlotte.

– Vizavi de dormitorul meu, la câțiva metri, se află un altul. Deschid, ușurată să văd că-i o cameră de oaspeți. La stânga mea, în capătul scării, este mezaninul care dă spre parter, unde e foaiierul, ducând apoi spre un coridor lung cu mai multe uși închise. O să fie ca și cum aș sta într-un muzeu.

– Urăsc asta.

Oftează, se aude mai mult ca un suspin și eu îi simt amărăciunea. Suntem prietene din școala generală și nu ne-am despărțit o zi de când ne-am cunoscut. Nu știu cum să trăiesc fără ea și, sincer, nu vreau. Dar pentru binele mamei o voi face. Un pic peste un an într-un oraș adormit, cuibărit în mijlocul munților Blue Ridge și voi fi liberă. Pot doar să sper că timpul va zbura.

– Găsește ceva să te distrezi. De preferat ceva cu un penis.

– Asta-i soluția ta?

Mă întorc în dormitorul meu și ies pe balcon.

– Ai ști dacă ai petrece timp măcar cu *unul*.

– Am făcut asta și ai văzut ce a ieșit.

– Aia erau băieți, găsește un bărbat. Așteaptă, fato! O să faci praf orașul ăla când o să se uite la tine.

– Prea puțin îmi pasă acum. Mă uit la priveliștea spectaculoasă cu muntele aflat dincolo de pădurea privată. Oficial trăiesc de partea cealaltă a baricadei. Este așa de ciudat!

– Pot doar să-mi imaginez. Fruntea sus! Sună-mă după turul de orientare de mâine.

– Bine.

– Te iubesc.

Capitolul 2

Înjurând ca un marinar, parchez în ultimul rând la fabrică și îmi croiesc repede drumul printr-o mare de mașini spre recepție. Ultimul lucru de care am nevoie este o predică despre punctualitate după o cină veche și monotonă cu tatăl meu aseară. Ora aia și ceva pe care am fost forțată să o petrec sub analiza ochiului de vultur a fost de ajuns să fiu recunoscătoare pentru programul meu cel nou, în care voi munci majoritatea serilor. Căldura soarelui dispare în clipa în care deschid ușile de sticlă. Clădirea pare veche. Deși lustruită, gresia de pe podea este spartă și se desprinde după zeci de ani de folosire. În mijlocul recepției se află o ferigă mare într-un ghiveci, oferind amăgirea vieții undeva înăuntru, dar la o inspecție mai atentă, îmi dau seama că-i artificială și plină de pânze de păianjen. Un paznic singur, care pare să fi trecut de prima tinerețe, stă degeaba, în vreme ce o femeie mai în vârstă bine îmbrăcată, cu ochi vicleni, mă întâmpină din spatele biroului de la recepție.

– Bună ziua, sunt Cecelia Horner. Sunt aici pentru turul de orientare.

– Știu, domnișoară Horner, ultima ușă la stânga, îmi răspunde ea, ochii ei analizându-mi rochia în timp ce mă îndrumă spre un hol lung.

Expediată, trec pe lângă câteva birouri goale și chiar la timp trec pe lângă o femeie care ține ușa pentru ultimii nou-veniți. Mă întâmpină cu un zâmbet cald – aparent singura căldură din

clădire – în vreme ce eu tremur din cauza aerului rece din interior. Mă instruieste să-mi trec numele pe un ecuson și o fac, lipindu-l pe rochia pe care am ales să o port astăzi înainte de a fi legată de uniforma monotonă ce mă așteaptă în dulapul meu. Simt privirile grele ale celor deja așezați și aleg cel mai apropiat birou.

Camera este întunecoasă, singura lumină vine de la un ecran de proiector pe care scrie „Bine ați venit!” cu litere groase și cu logoul companiei Horner Technologies jos.

Niciodată nu m-am mândrit cu numele meu de familie. Din câte mi-am dat seama, am fost o greșeală făcută de Roman în urmă cu mulți ani, greșeală pentru care a avut suficienți bani să facă curat. Nu-mi fac iluzii că ne vom apropia vreodată. Nu se uită la mine cu aceeași indiferență crudă cu care se uită la mama mea din câte am observat în cele câteva întâlniri la care am fost martoră, dar sigur sunt următoarea pe listă.

Cina de aseară a fost cel puțin ciudată, conversația noastră, forțată. Astăzi sunt aici să-i fac pe voie. O altă furnică în ferma lui industrială. Este ca și cum asta-i o încercare să-mi dea o lecție de viață că munca sârguincioasă este răsplătită, dar eu știu asta. Mi-am croit drumul muncind de când am putut să o fac, mi-am cumpărat prima mașină și am plătit asigurările, echilibrându-mi singură bugetul. N-am nimic de învățat de la el, asta măcar știu. Nu mă îndoiesc că resentimentele mele vor crește proporțional cu timpul în care voi face ce vrea el și voi fi de acord cu planurile lui pentru mine.

„Asta-i pentru mama.”

Femeia care m-a întâmpinat la ușă se duce în fața încăperii și zâmbește.

– Se pare că majoritatea suntem aici, așa că haideti să începem! Eu sunt Jackie Brown, da, ca în film – nimeni nu râde – și lucrez la Horner Tech de opt ani. Sunt directoarea de resurse umane și sunt bucuroasă să vă întâmpin la turul de orientare. Într-un efort de a vă cunoaște pe toți, mi-ar plăcea foarte mult ca fiecare să se ridice și să se prezinte scurt.

Sunt în primul scaun din față, iar ea încuviințează din cap spre mine. Mă ridic cu reticență, fără să mă deranjez să mă întorc spre restul încăperii și vorbesc direct către ea.

– Eu sunt Cecelia, *nu* ca melodia. Nouă în oraș. Vreau să lămurim lucrurile de acum și vă spun tuturor că tatăl meu este proprietarul acestui loc, dar nu vreau tratament special. Și promit să nu părăsc dacă luați o pauză în plus de țigară sau vă place să vă consumați distracția de după-amiază în debaraua de serviciu.

Prezentarea mea nu-i pică bine lui Jackie Brown, care se holbează la mine, în vreme ce în spatele meu se chicotește. Așezându-mă la loc, îmi blestem incapacitatea de a trece peste primele câteva minute de orientare fără ca ranchiuna mea să-și arate capul urât. Ar trebui să știu mai bine și să nu împung ursul din prima zi. Sunt sigură că tatăl meu va auzi despre asta. Dar în afară de repercusiunile inevitabile, mi-e greu să am regrete. Îmi amintesc pentru a suta oară că asta-i pentru mama și jur să-mi controlez atitudinea, măcar până se termină perioada de probă.

– Următorul, tu, din spatele ei.

Cu mișcarea din spatele meu simt o aromă de cedru înainte ca el să vorbească.

– Sean, nici o legătură cu șeful cel mare și este a doua oară când lucrez pentru Horner Tech. Am plecat pentru scurt timp. Și eu chiar m-aș bucura să am parte de niște distracție în debaraua de serviciu.

Prin încăperea se aud sunete înfundate, în vreme ce pe față mi se întinde primul zâmbet de care sunt în stare în ultimele zile.

Mă întorc pe jumătate și mă uit peste umăr, întâlnind niște ochi căprui amuzați. Pielea mi se înfioară când privirea mă cercetează. De la câțiva pași distanță, în lumina slabă, pot să apreciez conturul atrăgător al trăsăturilor lui împreună cu corpul incredibil, felul cum se întinde tricoul peste pectorali, și blugii negri strâmți înainte ca el să se așeze. Ne țintuim scurt cu privirea, iar eu zăbovesc câteva secunde peste punctul stânenitor înainte de a mă întoarce spre Jackie Brown.